

Nr 28

Av herr Börjesson i Falköping m. fl., om försäkringskydd för anförtrödda medel.

(Lika lydande med motion nr 24 i Första kammaren)

Under senare år har förekommit ett betydande antal fall av förskingringar e. d. av personer som omhänderhaft andras medel, t. ex. boutredningsmän och förmyndare. Utöver moraliska och liknande aspekter på dessa spörsmål är det särskild anledning att uppmärksamma, att dylika fall nästan undantagslöst får den följd att klienterna blir lidande, emedan de endast till obetydlig del eller inte alls kan återfå de förskingrade medlen. Till skillnad från vad som förekommer inom företag, banker, kommuner etc. har i allmänhet dessa klienter inte skyddat sig mot förskingring genom försäkring. F. ö. torde de i inte så få fall helt sakna möjligheter därtill.

Frågan om förskingring eller avhändande på annat sätt av anförtrödda medel är givetvis av stor betydelse, om man i den inbegriper alla de fall då en person på ett eller annat sätt överlämnar medel till en annan person för förvaltning. I och för sig kunde det vara önskvärt att skapa ett skydd i samtliga sådana fall. Någon praktisk möjlighet härtill synes dock inte finnas.

Förhållandet synes dock vara väsentligt annorlunda i de fall det är fråga om förordnande av domstol av boutredningsman, god man eller förmyndare. Ett sådant förfarande innebär att samhället genom domstolen förordnar att en viss person skall omhänderha en annan persons medel och tillgångar. Då det befunnits att ett sådant förordnande innebär en viss risk att medlen skall förskingras, kan det med fog sägas att samhället borde ha förpliktelse att skydda klienten mot ekonomisk och måhända också ideell förlust.

Ett sådant skydd torde kunna skapas genom lämplig form av försäkring. Närmast till hands synes ligga att domstol, då den förordnar boutredningsman, god man eller förmyndare, tillser att de medel och tillgångar som den förordnade skall ha om hand försäkras till fulla värdet. Försäkringen borde gälla förskingring men också annat varigenom klienten kan avhändas tillgångar som anförtrötts den förordnade, t. ex. brand och stöld.

Något omfattande administrativt förfarande synes inte krävas för en sådan ordning. Man torde kunna utgå från att befintliga försäkringsinstitutioner skulle vara villiga att lämna de åsyftade försäkringarna. Tecknandet

av försäkringen skulle i varje särskilt fall kunna åvila den förordnade, som i samband med förordnandet skulle ges föreskrift härom och om att inom viss angiven tid till domstolen inkomma med bevis om att försäkring tecknats till tillräckligt belopp. Den förordnade skulle vidare kunna erhålla ersättning för försäkringskostnaden i samband med att han erhåller sitt arvode.

Genom ett sådant förfarande skulle de berörda klienterna bli helt skyddade mot att något av deras tillgångar avhändes dem och bl. a. undgå den väntan och oro rörande omfattning och art av vållande m. m. som regelmässigt uppkommer i sådana beklagliga fall som här åsyftats. Den straffrättsliga sidan av t. ex. ett försäkringsbrott skulle givetvis inte beröras, och beträffande ev. möjligheter att återfå försäkringsmedel torde en försäkringsgivare ha betydligt större förutsättningar att tillvarata dessa än berörda klienter.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla att frågan om obligatorisk försäkring mot försäkringring, brand, stöld m. m. av medel och tillgångar, som genom domstols förordnande anförtros boutredningsman, god man eller förmyndare, måtte utredas och härav föranlett förslag framläggas i syfte att skydda vederbörande klienter mot förlust.

Stockholm den 15 januari 1964

Bengt Börjesson

i Falköping

Emil Elmwall

Rune Gustavsson

i Alvesta

John Eriksson

i Bäckmora

David Gomér
